

Mus zit op haar knieën en kijkt Kwaadbaard met haar onschuldigste blik aan. Ze heeft zojuist de langste ‘alsjeblieft’ uit de kinderboekengeschiedenis ooit gezegd. Maar Kwaadbaard is zo stellig als zijn buik dik is.

Mus zucht en komt overeind. Ze staat met Kwaadbaard op het dorpsplein in Zeeburgerdam. Het is avond, toch is het al zo donker als de nacht. ‘Maar ik heb vroeger nooit echt kerst kunnen vieren,’ zegt ze.

‘Da’s juist een goeie reden om het niet te vieren. Vanwege die stomme herinneringen. Kom, we gaan naar binnen.’ Kwaadbaard wijst naar de herberg. ‘Tijd om te eten.’

5

het zo koud dat ze zich bijna laat overhalen om mee naar binnen te gaan. Bijna, want zo makkelijk geeft ze zich niet gewonnen. Ze waagt nog één poging om de koppige kapitein te overtuigen. 'Waarom wil je het niet?' vraagt ze.

'Daarom niet.'

'Daarom is geen reden.'

'Waarom wil jij het wel? Als je een goed antwoord hebt, geef ik jou ook een goed antwoord.'

'Omdat ik kerst mis.' Ze kijkt Kwaadbaard ondeugend aan.

'Haha,' zegt Kwaadbaard lachend. 'Dat is geen reden, dat is een flauw woordgrapje. Zeg op, waarom wil je het zo graag?'

Mus denkt even na. 'Het is een mooi feest.'

'Weet je waar kerst vandaan komt?' Kwaadbaard zet zijn handen in zijn zij.

Mus schudt haar hoofd.

'Het is een verhaal over geloof. En ik geloof niet.'

Mus springt op en neer, want het is te koud om stil te blijven staan. 'Het gaat niet om waar het vandaan komt,' zegt ze hijgend. 'Of wat je gelooft. Kerst gaat om gezelligheid. Een warm vuur, mensen om je heen en lekker eten en drinken.'

Soms bedenkt je pas waarom je iets wilt als je het hardop hebt gezegd, denkt ze.

'Drie keer raden waar je dat ook kunt vinden,' zegt Kwaadbaard. Hij wijst opnieuw naar de herberg.

'Kleine klappokkels,' zegt Mus. 'Je hebt gelijk. Het leek me gewoon een leuk idee.'

'Met leuke ideeën koop je niks. Nu ga ik eten.' Kwaadbaard loopt naar de herberg.

Mus blijft staan, teleurgesteld en bibberend van de kou. Ze kijkt rond en ziet het helemaal voor zich. In het mid-

den van het plein een grote kerstboom met lichtjes in de takken. Onderaan de stam een berg cadeautjes. Overal warme vuurtjes, zingende Zeeburgerdammers en kraampjes met eten en drinken. Ze wordt er bijna warm van. Wat zou ze graag kerst willen vieren met haar nieuwe vrienden.

Maar wanneer ze een paar keer met haar ogen knippert, ziet ze weer een koud, leeg plein. Als Mus iemand anders was geweest, was dit het einde van het verhaal.

EINDE

Maar Mus is niet iemand anders. En wie Mus goed kent, weet dat ze het er niet bij laat zitten. Ze slaat op wat ze voor zich zag, maakt een lijstje in haar hoofd en gaat dan ook de herberg in.

2

Iedereen is aan het eten of druk in gesprek. Of druk in gesprek tijdens het eten. Kromme Karelkje praat terwijl hij kauwt. Karelkje is zo krom dat hij een spiegeltje nodig heeft om mensen aan te kijken. Er vallen stukjes eten op het ronde glas.

Mus kijkt om zich heen. Wie zou haar willen helpen? Het moet iemand zijn die een geheim kan bewaren. Mus wil niet dat Kwaadbaard ontdekt dat ze een kerstfeest gaat organiseren. Dan steekt hij daar ongetwijfeld een stokje voor. Of een hele boomstam.

Maar ze wil het ook niet alleen doen. Haar blik blijft bij Maurits hangen. Ze kent de blonde jongen nog niet zo lang, maar ze voelt dat ze hem kan vertrouwen. Hij zit ingeklemd tussen De Buffel en Bertrand, en verdwijnt bijna tussen het grote lijf van de reus en Kwaadbaards oudere broer, die een pak van bladeren draagt.

‘Psst!’ sist Mus naar hem.

Maurits kijkt haar aan. Zijn wenkbrauwen gaan vragend omhoog.

‘Plassen,’ fluistert Mus.

De wenkbrauwen vormen een frons.

‘Jij,’ voegt Mus eraan toe.

Nu kijkt de jongen bezorgd.

‘En ik,’ zegt Mus.

Maurits duikt weg achter het bladerenpak van Bertrand.

Mus zucht. Ja, dit komt natuurlijk heel raar over. Ze loopt om de tafel, pakt Maurits bij zijn arm en trekt hem overeind. 'Kom, we gaan drinken halen voor iedereen,' zegt ze.

'Eh, oké,' stamelt Maurits.

'Ik wil nog wel een Keelbrander!' roept De Buffel.

'Doe mij maar een esdoornthee,' zegt Venezuela.

Mus sleept Maurits mee naar de bar voordat nog meer mensen hun bestelling opgeven. Als ze zeker weet dat ze niet gehoord worden, legt ze het uit. 'Sorry, dat was raar, van dat plassen. Ik wil je wat vragen, maar de anderen mogen het niet weten. Zeker Kwaadbaard niet.'

'Oké...' Maurits is er nog niet helemaal gerust op.

'Ik wil morgenavond kerst vieren, maar dat wil Kwaadbaard niet. Het zou mooi zijn als het lukt. Er moeten veel dingen geregeld worden. Wil je me helpen?'

Mus ziet dat Maurits zich ontspant nu haar bedoeling duidelijk is. Maar dan verschijnt er een nieuw vraagteken op zijn gezicht. 'Wat is kerst?' vraagt hij.

Mus lacht en geeft Maurits een plagerig duwtje. De jongen blijft haar verbaasd aankijken.

'Wacht... serieus?' vraagt Mus. 'Weet je niet wat kerst is?!'

'Nee.'

'Vierden jullie vroeger thuis...' Mus stopt midden in haar zin zodra haar hoofd haar mond heeft ingehaald. Maurits is opgevoed door iemand die hem sloeg. Een man die deed alsof hij zijn vader was. Een piraat die weinig liefde voelde, en nog minder kon geven. Ze weet eigenlijk nog heel weinig over Maurits, behalve dat hij de zoon van Kwaadbaard is en werd ontvoerd toen hij twee jaar

was. Ze heeft hem pas een paar weken geleden ontmoet, toen ze met Kwaadbaard (en De Buffel, Kromme Kareltje en Bertrand) haar dorp bevrijdde van De 5 Slangen, een piratenbende die door Ramon werd geleid. Werd, inderdaad, want Mus heeft de piratenleider neergestoken en hem verzekerd van een heel koude winter.

‘Wat is kerst?’ vraagt Maurits opnieuw.

‘De bewoners van Zeeburgerdam vieren het elk jaar. Met een grote boom op het plein. Cadeautjes, eten, drinken, zang en lichtjes. Het is morgen al, maar na alles wat er pas is gebeurd, zal niemand er nu aan denken.’

‘Jij wel,’ zegt Maurits.

‘Ik wel. Kerst gaat om warmte en gezelligheid. Dat hebben we nodig. Juist nu.’ Ze ziet dat Maurits haar begrijpt. Hij knikt.

‘Wat heb je allemaal nodig?’ vraagt hij met een voorzichtige lach.

‘Lichtjes, een boom, cadeautjes, eten, zang, sneeuw, warmte en gezelligheid,’ somt Mus op. ‘Dat is het lijstje dat ik in mijn hoofd heb gemaakt.’

Mus en Maurits lopen over het plein. Buiten kunnen ze vrijuit praten, en omdat de lijst lang is, moeten ze meteen aan de slag.

‘Waar zullen we mee beginnen?’ Mus is zo enthousiast dat ze af en toe een sprongetje maakt.

Maurits kijkt rond. ‘In alle huizen branden lichtjes,’ zegt hij. ‘Dat is het eerste op je lijst, toch?’

‘Kaarsen!’ roept Mus. ‘Om de boom te verlichten hebben we kaarsen nodig. Heel veel!’

‘We kunnen toch niet zomaar ’s avonds laat aankloppen bij wildvreemde mensen en vragen of ze kaarsen hebben?’

‘Dat is PRECIES wat we gaan doen!’ Bij het woord ‘precies’ sprong Mus ongeveer een meter de lucht in. Ze rent naar de dichtstbijzijnde deur en klopt erop.

‘Ik weet het niet, hoor,’ zegt Maurits vertwijfeld. Hij blijft achter haar staan.

De deur gaat open en er verschijnt een grote vrouw in de opening.

‘Dag, mevrouw!’ zegt Mus enthousiast. ‘Mogen wij wat kaarsen lenen?’

‘Waarvoor?’ vraagt de vrouw.